

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
Feeniksin kilta

TAMMI

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ja
Feeniksin kilta

Suomentanut Jaana Kapari

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Order of Phoenix*
ilmestyi vuonna 2003 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 2003

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names and related indicia are

TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0195-5

Neilille, Jessicalle ja Davidille,
joiden ansiosta elämäni on täynnä taikaa

SISÄLLYS

<i>Ensimmäinen luku</i> DORKA DUDLEY	7
<i>Toinen luku</i> NOKKAVIA PÖLLÖJÄ	30
<i>Kolmas luku</i> ETUVARTIO	56
<i>Neljäs luku</i> KALMANHANAUUKIO KAKSITOISTA	78
<i>Viides luku</i> FEENIKSIN KILTA	102
<i>Kuudes luku</i> JALO JA IKIVANHA MUSTAN SUKU	125
<i>Seitsemäs luku</i> TAIKAMINISTERIÖ	152
<i>Kahdeksas luku</i> KUULUSTELU	171
<i>Yhdeksäs luku</i> ROUVA WEASLEYN MURHEET	189
<i>Kymmenes luku</i> LUNA LOVEKIVA	222
<i>Yhdestoista luku</i> LAJITTELUHATUN UUSI LAULU	246

<i>Kahdestoista luku</i>	271
PROFESSORI PIMENTO	
<i>Kolmastoista luku</i>	306
PIMENNON ISTUNTO	
<i>Neljästoista luku</i>	341
PERCY JA ANTURAJALKA	
<i>Viidestoista luku</i>	373
TYLYPAHKAN YLI-INKVISIITTORI	
<i>Kuudestoista luku</i>	402
SIANPÄÄSSÄ	
<i>Seitsemästoista luku</i>	426
OPETUSASETUS NUMERO KAKSIKYMMENTÄNELJÄ	
<i>Kahdeksastoista luku</i>	454
ALBUKSEN KAARTI	
<i>Yhdeksästoista luku</i>	482
LEIJONA JA KÄÄRME	
<i>Kahdeskymmenes luku</i>	509
HAGRIDIN TARINA	
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku</i>	534
KÄÄRMEEN SILMÄ	

<i>Kahdeskymmenestoinen luku</i>	563
PYHÄN MUNGON TAIKATAUTIEN JA –VAMMOJEN SAIRAALA	
<i>Kahdeskymmeneskolmas luku</i>	595
JOULU SULJETULLA OSASTOLLA	
<i>Kahdeskymmenesneljäs luku</i>	624
OKKLUMEUS	
<i>Kahdeskymmenesviides luku</i>	656
KOVAKUORIAINEN KOVILLA	
<i>Kahdeskymmeneskuudes luku</i>	688
ÄRVATTUA JA AAVISTAMATONTA	
<i>Kahdeskymmenesseitsemäs luku</i>	722
KENTAURI JA KIELIJÄ	
<i>Kahdeskymmeneskahdeksas luku</i>	753
KALKAROKSEN KAUHEIN MUISTO	
<i>Kahdeskymmenesyhdeksäs luku</i>	786
AMMATINVALINNANOHJAUS	
<i>Kolmaskymmenes luku</i>	817
RUAAH	
<i>Kolmaskymmenesensimmäinen luku</i>	850
V.I.P:T	

Kolmaskymmenestoinen luku TULESTA TULTUA	881
Kolmaskymmeneskolmas luku TAPPELU JA PAKO	907
Kolmaskymmenesneljäs luku SALAPERÄISYYKSIEN OSASTO	923
Kolmaskymmenesviides luku VERHON TAAKSE	943
Kolmaskymmeneskuudes luku AINUT JOTA HÄN ON PELÄNNYT	974
Kolmaskymmenesseitsemäs luku KADONNUT ENNUSTUS	990
Kolmaskymmeneskahdeksas luku TOINEN SOTA ALKAA	1021

– *Ensimmäinen luku* –

DORKA DUDLEY

Kesän siihen mennessä kuumiin päiviä oli päättymäisillään, ja Likusteritien isojen, neliskanttisten talojen tienoilla vallitsi unelias hiljaisuus. Tavallisesti niin kiiltelevät autot seisoivat pihateillä pölyisinä ja aiemmin smaragdinvihreät nurmikot olivat korventuneet keltaisiksi – kasteluletkujen käyttö oli näet kuivuuden takia kielletty. Kun Likusteritien asukkailta oli näin riistetty heidän tavalliset askarensa eli autonpesu ja nurmikonleikkuu, he olivat vetäytyneet viileiden talojensa sisätiloihin ja avanneet ikkunat selkoselleen siinä toivossa, että olematon tuulenviri sattuisi leyhättämään sisään. Ulkona oli vain poika, joka makasi nelostalon edessä selällään kukkapenkissä.

Laiha ja mustatukkainen, silmälasipäinen poika oli sillä lailla riutuneen näköinen kuin yhtäkkiä pituutta venähäneet usein ovat. Hänen farkkunsu olivat repaleiset ja likaiset, T-paitansa venynyt ja virttynyt, ja lenkkarien kärjet irvistivät. Harry Potterin ulkonäkö ei miellyttänyt naapureita, sillä he olivat niitä ihmisiä, joiden mielestä rähjäisyydestä tulisi säättää rangaistus. Sinä iltana Harry oli kuitenkin piiloutunut suuren hortensiapensaun taakse eivätkä ohikulkijat siis voineet nähdä häntä. Häntä ei itse asiassa voinut nähdä kukaan

paitsi Vernon-setä tai Petunia-täti, jos jompikumpi heistä työntäisi päänsä olohuoneen ikkunasta ja katsoisi suoraan alas kukkapenkkiin.

Harry oli ylimalkaan sitä mieltä, että häntä olisi ollut syytä onnitella piilopaikan valinnasta. Kovassa, kuumassa maassa ei ehkä ollut kovin mukava maata, mutta kukaan ei toisaalta mulkoillut häntä pahasti, ei kirskutellut hampaitaan niin lujaa, ettei uutisia kuule, eikä laukonut ilkeitä kysymyksiä niin kuin oli tapahtunut joka kerta kun hän oli yrittänyt istahtaa olohuoneeseen katselemaan uutisia tätinsä ja setänsä kanssa.

Oli kuin Harryn ajatus olisi leijunut avoimesta ikkunasta sisään, sillä hänen setänsä, Vernon Dursley, puhkesi yhtäkkiä puhumaan.

”Hauska huomata, ettei poika enää tuppaudu seuraan. Missä hän muuten on?”

”En tiedä”, Petunia-täti sanoi välinpitämättömästi. ”Ei kotona ainakaan.”

Vernon-setä murahti.

”*Katselee uutisia...*” hän sanoi halveksuen. ”Kunpa tietäisin, mitä hän oikeasti juonii. Ikään kuin muka normaali poika piittäisi uutisista – Dudleylla ei ole aavistustakaan maailman tapahtumista, tuskinpa hän edes tietää kuka on pääministeri! Eikä *meidän* uutisissa sitä paitsi *siitä porukasta* mitään kerrota –”

”Hys, Vernon!” Petunia-täti sanoi. ”Ikkuna on auki!”

”Ai – niin – anteeksi, kulta.”

Dursleyt vaikenivat. Harry kuunteli Fruit 'n' Bran-aa-miaismurojen mainossävelmää ja katseli, miten naapurissa Visteriävylällä asuva höperö kissahullu rouva Figg paarusti

verkalleen ohi. Rouva Figg höpötti itsekseen otsa rypyssä. Harry oli iloinen, että oli piilossa pensaas takana, sillä rouva Figg oli viime aikoina ottanut tavakseen kutsua Harryn teelle aina kun he sattuiivat törmäämään kadulla. Rouva Figg oli juuri kääntynyt kulman taakse ja kadonnut näkyvistä, kun Vernon-sedän ääni kantautui taas ikkunasta ulos.

”Onko Dudski jossain kylässä?”

”Polkisseilla”, Petunia-täti sanoi hellästi. ”Hänellä on niin kovin paljon ystäviä, hän on niin suosittu...”

Harryn oli vaikea olla tuhahtamatta ääneen. Dursleyt olivat todella käsittämättömän typeriä Dudley-poikansa suhteen. He nielivät pojan joka ainoan vähäjärkisen valheen ja uskoivat tämän kyläilevän milloin kenenkin jengiläisen kotona kesäloman jokaisena iltana. Harry kuitenkin tiesi, ettei Dudley käynyt kylässä, vaan teki jenginsä kanssa illat pitkät tihutöitä leikkikentällä, seisokeli kadulla tupakkaa poltellen ja kivitti ohi kulkevia autoja ja lapsia. Harry oli nähnyt Dudleyn ja jengin niissä puuhissa, kun oli ollut iltakävelyillään Pikku Whingingissä; itse hän oli enimmänsen osan lomaa kuljeskellut pitkin katuja ja kaivellut roskiksista sanomalehtiä.

Seitsemän uutisten tunnussävelen alkutahdit kajahtivat nyt Harryn korviin ja hänen vatsassaan muljahti. Ehkä tämä ilta – kuukauden odotuksen jälkeen – olisi se.

”Ennätysmäärä pulaan jääneitä lomalaisia täyttää lentoasemat espanjalaisten matkalaukkujen käsittelijöiden lakon jatkuessa toista viikkoa —”

”Ne pitäisi panna elinikäiselle siestalle”, Vernon-setä ärähti uutistenlukijan äänen päälle, mutta sama se: ulkona kukkapenkissä Harryn vatsa rauhoittui. Jos jotain olisi tapahtunut, se olisi taatusti ollut uutislähetysten ensimmäi-

nen aihe, sillä kuolema ja tuho olivat tärkeämpiä asioita kuin pulaan jääneet lomalaiset.

Hän hengitti hitaasti ja syvään ja katseli kirkkaansinistä taivasta. Joka ainoa kesäpäivä oli ollut samanlainen: jännitystä, odotusta, hetken huojennus, sitten taas kasvava jännitys... ja alituinen, yhä voimistuva kysymys: *miksi* ei ollut tapahtunut mitään?

Hän kuunteli edelleen siltä varalta, että uutisissa olisi jokin pieni vihje, jota jästit eivät olleet ymmärtäneet – selittämätön katoaminen kenties, tai jokin outo onnettomuus... mutta matkalaukkujenkäsitteijöiden lakon jälkeen kerrottiin maan kaakkoisosan kuivuudesta ("Toivottavasti naapurin mies kuulee!" Vernon-setä mölisi. "Se, jonka sadettajat roiskii kolmelta yöllä!"), sitten helikopterista, joka oli melkein pudonnut Surreyssa sijaitsevalle kentälle, sitten kuuluisan näyttelijättären erosta kuuluisasta aviomiehestään ("Ikään kuin heidän likapyykkinsä meitä kiinnostaisi", niiskahti Petunia-täti, joka oli seurannut tapausta kiihkeästi joka ainoasta aikakauslehdestä, jonka vain oli saanut luiseviin käsiinsä).

Harry sulki silmänsä häikäisevältä taivaalta juuri kun uutistenlukija sanoi: "*— ja lopuksi: Uuvi-undulaatti on tänä kesänä keksinyt uutukaisen keinon pysytellä viileänä. Uuvi, joka asuu Barnsleyn Viissulassa, on oppinut vesihiihtämään! Mary Dorkins tutustui aiheeseen lähemmin.*"

Harry avasi silmänsä. Jos oli päästy vesihiihtäviin undulaatteihin, mitään kuulemisen arvoista ei ollut enää tulossa. Hän kierähti varovaisesti vatsalleen, nousi kontalleen ja lähti ryömimään pois ikkunan alta.

Kun hän oli edennyt pari tuumaa, tapahtui monta asiaa

hyvin nopeasti peräkanaa.

Kova, raikuva *räks* rikkoi unisen hiljaisuuden kuin laukaus, kissa syöksyi pysäköidyn auton alta ja viiletti näkyvistä, Dursleyn olohuoneesta kuului kirkunaa, römeää sadattelua ja särkyvän posliinin ääni, ja aivan kuin tämä olisi ollut Harryn odottama merkki hän ponkaisi seisaalleen ja veti farkkujensa vyötäröltä puisen taikasauvan kuin miekan tupesta – mutta ennen kuin hän ehti kunnolla pystyyn, hän kolautti päänsä Dursleyn avoimeen ikkunaan. Siitä kuuluva *räts* sai Petunia-tädin kirkumaan entistä kovempaa.

Harrysta tuntui että hänen päänsä halkeaa. Hän huojui, hänen silmänsä valuivat vettä ja hän yritti kohdentaa katseensa katuun, jotta näkisi, mikä oli aiheuttanut ensimmäisen räksäyksen, mutta hän oli häidin tuskin ehtinyt kompuroida pystyyn, kun avoimesta ikkunasta jo ojentui kaksi punakkaa kättä, jotka sulkeutuivat tiiviisti hänen kaulalleen.

”Pane – se – pois!” Vernon-setä ärisi Harryn korvaan.
”Hetii! Ennen – kuin – joku – näkee!”

”Näpit – irti – minusta!” Harry kähähti. He kampakailivat hetkisen, Harry repi vasemmalla kädellään setänsä makkarasormia ja puristi oikealla taikasauvasta, sitten hänen päätään vihlaasi erityisen inhottavasti, ja juuri silloin Vernon-setä vinkaisi ja irrotti otteensa kuin olisi saanut sähköiskun. Harryyn tuntui hyökynen jokin näkymätön voima, jonka vuoksi hänestä ei voinut pitää kiinni.

Harry kaatui hortensiapensaaseen, nousi henkeä haukkoen ylös ja katseli ympärilleen. Räksähdyksen aiheuttajasta ei näkynyt jälkeäkään, mutta naapuruston ikkunoista kurkisteli monta naamaa. Harry tunki sauvansa kiireesti takaisin farkkuihin ja yritti näyttää viattomalta.

”Ihana ilta!” Vernon-setä huusi ja vilkutti kadun toiselle puolelle numero seiskan rouvalle, joka töllötti valoverhonsa takaa. ”Kuulitko äsken, kun jonkun moottori sytytti liian aikaisin? Petunia ja minä hätkähdimme aika tavalla!”

Hän virnisteli kammottavan mielipuoლისesti, kunnes kaikki naapurit olivat kadonneet ikkunoista, ja vaihtoi siten virnistyksen aina vain karmeammaksi irveeksi ja vinkkasi Harryn luokseen.

Harry astui muutaman askelen lähemmäs, mutta varoi visusti menemästä niin lähelle, että Vernon-sedän ojennetut kädet ylettyisivät kuristamaan.

”Mitä *pirua* sinä oikein meinaat?” Vernon-setä raakkui raivosta tärisävällä äänellä.

”Miten niin meinaan?” Harry vastasi tyyneästi. Hän vilkuili oikealle ja vasemmalle toivoen yhä näkevänsä, kuka oli räksäyttänyt.

”Pamautat niin kuin jollain starttipistoolilla meidän –”

”Minä en sitä ääntä aiheuttanut”, Harry sanoi tiukasti.

Petunia-tädin laiha hevosennaama ilmestyi nyt Vernon-sedän laajan punakan naaman viereen. Täti näytti vihaiselta.

”Miksi sinä väijyit meidän ikkunamme alla?”

”Aivan – aivan, hyvin huomattu, Petunia! *Mitä sinä teit meidän ikkunamme alla?*”

”Kuuntelin uutisia”, Harry sanoi alistuneella äänellä.

Hänen setänsä ja tätinsä vaihtoivat raivokkaita katseita.

”Kuuntelit uutisia! *Taas?*”

”No, nehan vaihtuu joka päivä”, Harry sanoi.

”Äläpäs poika viisastele! Anna tulla, mitä sinä oikeasti juonit – ja turha yrittää syöttää mitään *kuuntelin uutisia* -soo-

paa! Sinä tiedät vallan mainiosti, että *sinun porukkasi* –”

”Varo, Vernon!” Petunia-täti henkäisi, ja Vernon-setä madalsi ääntään niin että Harry tuskin kuulikaan sitä, – että *sinun porukkasi* ei pääse *meidän* uutisiin!”

”Niinhän sinä luulet”, Harry sanoi.

Dursleyt tuijottivat häntä tovin, sitten Petunia-täti sanoi: ”Senkin kurja valehtelija. Mitä ne kaikki –” hänkin madalsi ääntään niin että Harry joutui lukemaan seuraavan sanan huulilta, ”*pöllöt* muka tekevät, jolleivät tuo sinulle uutisia?”

”Ahaa!” Vernon-setä kuiskasi voitonriemuisesti. ”Selitä-pä se, poika! Ikään kuin emme muka tietäisi, että sinä saat uutisesi niiltä pahanilmanlinnuilta!”

Harry empi hetken. Tällä kertaa ei ollut helppo puhua totta, mutta täti ja setä eivät voineet millään tietää, miten pahalta se hänestä tuntui.

”Pöllöt... eivät tuo minulle uutisia”, hän sanoi värittömällä äänellä.

”Minä en usko sitä”, Petunia-täti sanoi heti.

”Enkä minä”, Vernon-setä sanoi painokkaasti.

”Tiedämme että suunnittelet jotain omituista”, Petunia-täti sanoi.

”Emme me tyhmiä ole”, Vernon-setä sanoi.

”No, *se* on minulle uutinen”, Harry sanoi yhä ärtyneempänä, ja ennen kuin Dursleyt ennättivät kutsua hänet takaisin, hän oli jo kääntynyt kannoillaan, ylittänyt etupihan nurmen, loikannut matalan aidan yli ja lähtenyt harppomaan katua pitkin.

Nyt hän oli vaikeuksissa, ja hän tiesi sen. Hän joutuisi vielä kohtaamaan tätinsä ja setänsä ja maksamaan työkeydestään, mutta sillä hetkellä hän ei oikeastaan välittänyt siitä,

koska hänellä oli paljon tärkeämpiäkin asioita mielessään.

Harry oli varma, että räksähdyksen oli aiheuttanut joku, joka oli ilmiintynyt tai kaikkoontunut. Ääni oli tarkalleen sama kuin se, mikä kuului silloin kun Dobby-kotitonttu katosi kuin tuhka tuuleen. Saattoiko Dobby olla taas Likusteritiellä? Mahtoiko Dobby seurata häntä parastaikaakin? Kun tämä ajatus juolahti Harryn mieleen, hän käännähti äkisti ja katsoi taakseen, mutta Likusteritie vaikutti autiolta ja Harry tiesi, ettei Dobby osannut muuttua näkymättömäksi.

Hän käveli eteenpäin tuskin tajuten, mitä reittiä kulki, sillä hän oli viime aikoina tallannut niitä katuja niin paljon, että jalat veivät omia aikojaan lempipaikkoihin. Hän vilkkuili muutaman askelen välein taakseen. Joku taikavoimainen oli ollut lähellä, kun hän makasi Petunia-tädin lakastuvien begonoiden seassa, siitä hän oli varma. Miksei tämä ollut puhunut hänelle, miksei ottanut yhteyttä, miksi tämä piileskeli nyt?

Mutta pian hän oli niin äärettömän turhautunut, että varmuus alkoi haihtua.

Ehkei se sittenkään ollut taikaääni. Ehkä hän vain kaipasi niin kipeästi mitätöntäkin merkkiä yhteydestä omaan maailmaansa, että ihan yksinkertaisesti ylireagoi aivan tavallisiin ääniin. Entä jos hän oli sittenkin kuullut vain kun jokin meni naapuritalossa rikki?

Harry tunsu tympään selkäänsä, ja ennen kuin hän huomasi, oli häntä koko kesän riivannut toivottomuuden tunne tulvahtanut taas valloilleen.

Kello herättäisi hänet aamulla viideltä, jotta hän voisi maksaa pöllölle Päivän Profeetan – mutta oliko lehteä enää mitään mieltä tilata? Nykyään Harry vain vilkaisi etusivua

ja nakkasi sitten lehden menemään. Kun lehteä kirjoittavat tompelit viimein tajuaisivat, että Voldemort on palannut, uutinen olisi etusivulla, eikä Harrya kiinnostanut muu.

Jos hänellä olisi onnea, tulisi toisiakin pöllöjä ja ne kantaisivat kirjeitä hänen parhailta ystäviltaan Ronilta ja Hermionelta, joskin toiveet siitä, että noissa kirjeissä olisi mitään uutisen tapaistakaan, olivat haihtuneet jo kauan sitten.

Emme tietenkään voi kertoa paljon mitään tiedät-kai-mistä... Meitä on kielletty kertomasta mitään tärkeää, koska kirjeet voivat mennä harhaan... Meillä on kiireitä, mutta en voi kertoa tässä tarkemmin... Aika paljon on tekeillä, kerromme sinulle kaiken kun tapaamme...

Mutta milloin he tapaisivat? Tarkka päivämäärä ei tuntunut kiinnostavan ketään. Hermione oli kirjoittanut ”*tapaamme varmaan ihan pian*” Harryn syntymäpäiväkortin sisään, mutta kuinka pian oli pian? Sen perusteella, mitä Harry saattoi päätellä kirjeiden epämääräisistä vihjeistä, Hermione ja Ron olivat samassa paikassa, arvattavasti Ronin kotona. Harrysta tuntui melkein sietämättömältä ajatella, miten he pitivät hauskaa Kotikolossa, kun hän itse ei päässyt Likusteritieltä minnekään. Hän oli totta puhuen kiukustunut heille niin että oli heittänyt heidän syntymäpäiväksi lähettämänsä kaksi rasiaa Hunajaherttuan suklaata avaamattomina pois. Hän oli katunut tekoaan jo samana iltana syötyään Petunia-tädin päivälliseksi tarjoamaa nahistunutta salaattia.

Entä mitä kiireitä Ronilla ja Hermionella oli? Miksei hänellä, Harrylla, ollut kiireitä? Eikö hän ollut todistanut pystyvänsä selviytymään paljon enemmän kuin he? Olivatko kaikki unohtaneet, mitä hän oli tehnyt? Eikö juuri hän ollut silloin hautausmaalla ja nähnyt kun Cedric murhattiin, ja eikö juuri hänet sidottu hautapaateen ja melkein surmattu?

Älä ajattele sitä, Harry komensi itseään sadannen kerran sinä kesänä. Oli tarpeeksi kamalaa käydä hautausmaalla painajaisissaan, vaikkei sen lisäksi enää valveilla vatvoisikaan asiaa.

Hän kääntyi kulmasta Magnoliakaarelle ja ohitti pian erään autotallin vierestä lähtevän kapean kujan, jolla oli ensi kerran nähnyt kummisetänsä. Sirius sentään tuntui ymmärtävän, miltä hänestä tuntui. Yhtä vähän hänenkään kirjeissä kunnan uutisia oli kuin Ronin ja Hermionen kirjeissä, mutta niissä oli sentään varoituksen ja lohdutuksen sanoja eikä pelkkiä hännäviä vihjeitä: *Tiedän, että tämä on sinulle turhauttavaa... Ole ihmisiksi, niin kaikki menee hyvin... Ole varovainen äläkä tee mitään harkitsematonta...*

No, Harry mietti samalla kun ylitti Magnoliakaaren, kääntyi Magnoliakadulle ja käveli kohti pimenevää leikkipuistoa, hän oli (suurin päirtein) noudattanut Siriuksen neuvoja. Ainakin hän oli hillinnyt halunsa sitoa matkarakku luudanvarteen ja lähteä omin neuvoin Kotikoloon. Harry oli omasta mielestään käyttäytynyt erittäinkin hyvin, kun otti huomioon, miten paljon häntä suututti ja turhautti olla loukussa Likusteritiellä ja joutua piileskelemään kukkapuskissa siinä toivossa että kuulisi jotain, mikä kenties viittaisi lordi Voldemortin tekosiin. Raivostutti kuitenkin aika tavalla, kun harkitsemattomuudesta varoitti mies, joka oli istunut kaksitoista vuotta velhovankila Azkabanissa, karannut, yrittänyt tehdä sen murhan, josta oli alun perin saanut tuomion, ja lähtenyt sitten varastetun hevoskotkan selässä pakomatalle.

Harry loikkasi puiston lukitun portin yli ja jatkoi korventuneella nurmella eteenpäin. Puisto oli yhtä autio kuin

sen lähikadut. Kun Harry tuli keinuille, hän istahti sille ainoalle, jota Dudley kavereineen ei ollut vielä saanut rikki, kiersi toisen käsivartensa ketjun ympärille ja asettui tuijottamaan pahantuulisena maahan. Enää hän ei voisi piiloutua Dursleyn kukkapenkkiin. Huomenna hänen olisi keksittävä jokin uusi keino kuunnella uutiset. Sitä ennen hänellä oli edessään jälleen yksi rauhaton yö, sillä jos hän ei nähnyt painajaisia Cedricistä, hän näki inhottavia unia pimeistä, umpikujiiin ja lukittuihin oviin päättyivistä pitkistä käytävistä, minkä hän oletti liittyvän siihen, että valveilla hän tunsii olevansa ansassa. Otsan vanhaa arpea vihloi usein kipeästi, mutta hän ei elätellyt sellaista kuvitelmaa, että Ron, Hermione tai Sirius viitsisivät siitä enää paljon välittää. Aikaisemmin arven kipu oli varoittanut Voldemortin vahvistumisesta, mutta nyt kun Voldemort oli palannut, he luultavasti tuumaisivat vain, että totta kai arpi aika ajoin ärtyy... ei hätää... vanha juttu...

Kaiken epäoikeudenmukaisuus puristi Harrya niin että hänen teki mieli huutaa raivosta. Ilman häntä ei kukaan edes tietäisi, että Voldemort on palannut! Ja siitä palkkioksi hänet teljettiin neljäksi kokonaiseksi viikoksi Pikku Whingingiin, suljettiin täysin pois taikamaailmasta ja pakotettiin kyhjäyttämään lakastuvien begonioiden seassa ja kuuntelemaan uutisia vesihiihtoa harrastavista undulaateista! Kuinka Dumbledore oli saattanut niin vain unohtaa hänet? Miksi Ron ja Hermione olivat lyöttäytyneet yhteen kutsumatta häntäkin mukaan? Kauanko hänen olisi vielä siedettävä Sii-riuksen käskyjä pysyä aloillaan ja olla kiltti poika, kauanko vastustaa houkutusta kirjoittaa typerään Päivän Profeettaan ja ilmoittaa että Voldemort on palannut? Nämä ärhäkät ajatukset pyörivät hänen päässään ja hänen sisuksensa kiemur-

telivat kiukusta hiostavan, samettisen yön langetessa, ilman tulvehtiessa ruohon tuoksua ja kaiken ollessa äänetöntä lukuun ottamatta liikenteen matalaa jylinää puiston aidan takana kulkevalla kadulla.

Hän ei tiennyt, kauanko oli istunut keinussa ennen kuin jostain kuului ääniä, jotka keskeyttivät hänen mietteensä, ja hän kohotti katseensa. Lähikatujen lamput loivat utuisen hohteen, jonka valossa näkyi siluettina puiston poikki kulkeva porukka. Yksi porukasta hoilotti hävytöntä laulua. Toiset nauroivat. Kalliit kilpapyörät, joita he taluttivat mukanaan, tikittivät pehmeästi.

Harry tiesi, keitä he olivat. Etumainen oli ilman muuta hänen serkkunsa Dudley Dursley, joka oli menossa kotiin uskollinen jengi kannoillaan.

Dudley oli yhtä valtaisa kuin oli ollut aina, mutta vuoden kestänyt ruokavalio ja vastikään havaittu uusi kyky olivat muuttaneet hänen rakennettaan melkoisesti. Kuten Vernon-setä riemuissaan kertoi jokaiselle, joka vain suostui kuuntelemaan, Dudleysta oli tullut kaakon koulujen raskaan sarjan nyrkkeilymestari. ”Tuo jalo laji”, kuten Vernon-setä sanoi, oli tehnyt Dudleysta vielä hirmuisemman kuin alasteaikoina, jolloin Harry oli toiminut hänen ensimmäisenä nyrkkeilypallonaan. Enää Harry ei pelännyt serkkuaan, mutta ei hänen vielääkään tehnyt mieli juhlia sitä, että Dudley oli oppinut iskemään entistä lujempaa ja tarkemmin. Koko naapuruston lapset pelkäsivät Dudleyta – pelkäsivät jopa enemmän kuin ”sitä Potterin poikaa”, joka, niin kuin heitä oli varoitettu, oli paatunut huligaani ja kävi koulua jonka nimi oli Pyhän Brutuksen turvakoti parantumattomasti rikollisille pojille.

Harry katseli tummien hahmojen kulkua nurmen poikki ja mietti, kenetköhän he olivat tänä iltana hakanneet. *Katso-kaa tänne*, Harry huomasi toivovansa. *Katsokaa nyt... tännepäin... minä istun täällä ypyöksin... tulkaa yrittämään...*

Jos Dudleyn kaverit näkisivät hänet siinä, he lähtisivät takuulla suorinta tietä häntä päin, ja mitä Dudley silloin tekisi? Hän ei voisi menettää kasvojaan jengin silmissä, mutta hän ei uskaltaisi ärsyttää Harrya... olisi tosi hauska katsella Dudleyn valinnanvaikeutta, piinata ja tarkkailla häntä, kun hän ei voisi vastata mitenkään... ja jos joku muu yrittäisi lyödä Harrya, Harry olisi valmis – hänellä oli sauvansa. Tulisivat yrittämään... olisi mukava tuulettaa turhaumiaan poikiin, jotka olivat aikoinaan tehneet hänen elämästään helvetin.

Mutta pojat eivät kääntyneet, he eivät huomanneet Harrya, he olivat jo melkein aidalla. Harry hillitsi mielihalunsa huutaa heidän peräänsä... ei olisi fiksuria haastaa riitaa... hän ei saisi käyttää taikaa... ettei häntä vain taas erotettaisi koulusta.

Dudley'n jengin äänet hiipuivat kuuluvista eikä jengiläisiä näkynyt enää, sillä he kävelivät jo Magnoliakadulla.

Siitä sait, Sirius, Harry ajatteli tylsistyneenä. *Ei mitään harkitsematonta. Käyttäydyin ihmisiksi. Tarkalleen päinvastoin kuin olisit itse käyttäytynyt.*

Hän nousi seisomaan ja venytteli. Petunia-täti ja Vernon-setä tuntuivat olevan sitä mieltä, että oikea kotiinpaluu-aika oli se, milloin Dudley sattui tulemaan, ja sen jälkeen oli auttamattomasti liian myöhä. Vernon-setä oli uhannut luki-ta Harryn puutarhavaajaan, jos hän vielä tulisi myöhemmin kuin Dudley, joten Harry tukahdutti haukotuksen ja lähti

”Tavalliset säännöt eivät päde sinuun, Potter. Kirous, jonka ei onnistunut tappaa sinua, näyttää muodostavan jonkinlaisen yhteyden sinun ja pimeän lordin välille. Tunnet pimeän lordin ajatukset ja tunteet. Rehtori ei pidä suotavana, että sellainen jatkuu. Hän toivoo, että opetan sinut sulkemaan mielesi pimeän lordilta.”

FSC
www.fsc.org

MIX

Paper from
responsible sources
FSC® C021394

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi
pottermore.com
ISBN 978-952-04-0195-5

9 789520 401955

WIZARDING
WORLD